

Nobilissimo & Amplissimo Domino D. Archibaldo Cambello Argathelie Comiti,
Cambellae & Lornæ Dynastæ, Regi a secretioribus Consiliis: Adolescentes Magisterii Can-
didati, hasce Iheses Philosophicas, quas Deo propitio ad diem fulii in Publico Aca-
demiae JACOBI REGIS Auditorio Propugnabunt Praefide DUNCANO FORRESTERO D. C. Q.

Alexander Dickius	Gulielmus Crafordius	Jacobus Karus	Joannes Knoxius	Patricius Olyphantus
David Cunigamus	Gulielmus Oliphantus	Jacobus Lindesius	Joannes Makmillanus	Robertus Nisbetus
David Lindesius	Henricus Charteris	Joannaes Galbrethus	Joannes Somervallus	Robertus Todus
David Peblius	Henricus Knoxius	Joannaes Haliburtonus	Michael Junius	Thomas Byrisius
Georgius Buchananus	Hugo Millarus	Joannaes Jamisonus	Patricius Humius	Thomas Hamiltonus

THESES LOGICÆ.

- I**nstrumentum quando in usu possum est, vel maxime meretur nomen ins-
trumenti.
2 Parum consentane loquuntur qui affirmantes Logicam esse habitum
instrumentarium, eadem tamen alia disciplinis applicata non ins-
trumentum esse negant.
3 Logica Docens & Vtens idem sunt habitus, rationem instrumentarii retinens,
etiam post usum; quamvis habitus Logica Utens systemate expressus, nomen Logica
omnino amittat.
4 Ad Universale requiritur unitas & communitas, sive ut sit res una a primitudine
habens essendi in pluribus.
5 Natura in statu abstractionis nihil deest ut sit universalis.
6 Comparatio cum inferioribus necessaria quidem est, ut cognoscatur Universale fa-
cium esse, non autem ut fiat.
7 Nulla datur Natura conditio, ne in mente nostra, in qua nec est universalis nec
singularis; licet eam considerare possimus nec qua universalis nec qua singularis est.
8 In predicatione alterius manet formaliter Universale, nisi dicat omnem predicatione-
num actuali specie de individuo esse predicationem singularis de singulari.
9 Ese enim rationis non est, ut plerique existimant, alii reflexo cognoscit: quo tempore
sola expressa percipiatur.
10 Inherentia est de essentia accidentis.
11 Sicut alii subsistere non est de essentia substantiae, ita neque alii inbarere est de
essentia accidentis.
12 Contradictionem tamen implicat accidentis alii esse, & alii non inbarere.
13 Monstrum est in Philosophia quod tuentur Dolt: Pontifici, quantitatem in Eu-
charistia, exira omne subiectum existere.
14 Omnis individualis Substantia creata que completa est, est substantia prima in
Cat: Substantia.
< 15 Est igitur aliqua substantia prima in Cat: Sub: qua non est suppositum.
16 Per se subsistere, si capiatur pro eo quod est habere propriam subsistentiam, id est
independentiam ab omni alio supposito, non est proprietas Substantia, ab ea necessario
emanans.
17 Relatio accedit subiecto sine reali eius mutatione.
18 Accedente relatione non accedit subiecto nova entitas, sed potius nova denomi-
natione ab eo quod prius erat, denominare autem non poterat, ob defectum termini.
19 Nihil absurdum in Deo admittere relationes reales, cum nec mutationem rea-
litas imporreret, aut novam aliquam perfectionem, neque cum simplicitate eius pugnat.
Huiusmodi tamen relationes Prädicamentales non sunt.
20 Veritas enunciationis est conformitas eius cum re, pro ea differentia temporis,
qua per copulam ad significatur.
21 Ad veritatem enunciationis nihil refert, an veritas eius nobis comperta sit nec non:
Nam & oratio nostra saepe falsa est; cum eius falsitas nobis inconspicua est.
22 Quando res est futura, oratio affirmans eam futuram esse, determinate vera est.
< 23 Datur igitur determinata veritas in enunciationibus futuris contingentibus,
sive nos veritatem istam determinate cognoscamus, sive non.
24 Ad veritatem affirmationis modalis de possibili insensu compósito requiritur, ut
utrumque terminus dicti sit compossibilis. Quare hac falsa est in sensu compósito, possibi-
le est voluntatem efficaciter a Deo motam, restillere.
25 Datur in terminis Logicisrationes certa & infallibilis, quaque omnem exclu-
dant formidinem partis oppositæ.
26 Datur igitur assensus Dianoeticus a scientia & fide distinctus qui tamen non est
opinio.

THESES ETHICA.

- S**olus finis movet voluntatem non tamen solus eam terminat.
2 Bonum movet appetitum, non qua tale simpliciter, sed qua tale huic; id est con-
veniens.
3 Licet cuiusvis rei aliquod sit bonum summum, nulli tamen convenit felicitas, nisi
nature intelligenti.
4 Nihil potest esse felix, nisi quod felicitatem suam estimare potest.
5 Voluntas rei impossibilis, quaque impossibilis esse indicatur, interdum est ordinata
& pia.
6 Intendere tamen impossibile, aut de mediis ad illud consultare, omnino stultum efficit.
7 Ignorantia que affectata est tantum abest ut excusat, ut culpam augeat.
8 Altius, quae sit per ignorantiam non effectata, sed tamen vincibilis, minus cen-
setur voluntaria, quam si adfuisse effectatio. & proinde a tanto excusat. Quia tamen
vincibilis erat, saltem interpretativa voluntaria est, & proinde a toto non excusat.
10 Nullus est error in voluntate, quem non procedat necessario defectus cognitionis in
intellectu.
11 Ut aliquid dicatur fieri libere, non requiritur necessario facultas indifferens ad
nisi unlibet contrarium, V. g. bonum aut malum.
12 Libertas nobis vel maxime corvenit, tunc cum operamur.
13 Cum libertate amice consipire necesse est ex suppositione manifestum est.
14 Ad bonum spirituale libertatem nullam habet homo vox.
15 Non minus perditur exhortatio ad hominem arsite ligatum dorec solvatur, ac si
homo ille mortuus esset. Quare frustra nos urgent in hac materia Pontifici argumentum
Arist. ab usu legum, abdicationum &c. Quia aqualem vim obtinent adversus eos, hos
minis voluntatem ita constrictam esse affirmantes ut movere se nequeat ad bonum spi-
rituale.

EDINBURG, Excudebat JACOBUS BRYSONUS Anno Domini 1641.

THESES PHYSICÆ.

- E**x transmutatione evidenter demonstratur, dari materiam primam.
2 Aperte contradictionem continet, transmutationem fieri; nisi maneat aliquid
in genio quod fuit in corrupto.
3 Qui dicitur in Eucharistia dari mutationem substantiali, qua substantialia unius
totaliter abolescit, & alterius totaliter de novo fit, non suentur veram transmutationem
sed successionem unius substantialia de novo productam, in locum alterius annulata.
4 Materia prima non est adeo nullius entity, quin habeat suos altius Metaphy-
cos, essentia & existentia.
5 Imo materia prima tanta activitatis est, ut quantitatem ex se emittat.
6 Materia nunquam est causa corruptionis.
7 Materia calustum & sublunarum nihil est quod efficaciter probet specie distinguiri.
8 Agit Arist. de causis in Physica, non per se: sed ut scias Physicus, ad quod genus
causa referat media suarum demonstrationum; doctrina enim causarum per se Metaphy-
sica tota est.
9 Divisio quadrimembri causarum adequata est, quicquid contendant nonnulli.
10 Natura semper agit proprias vias: nec minus certo, quam si cognitione ducetur.
11 Necesse est naturalia subesse directioni naturae intelligenti, & illud Metaphysico-
rum verissimum est. Omne opus naturae est opus intelligentia.
12 Definitiones motus quas habet Arist. omnes convenientes motibus Celestibus.
13 Mutationes spirituales non comprehenduntur in definitionibus motus.
14 Motus est via qua subiectum ad formam tendit: seu qua e potentia in actum ac-
cidentalem reducitur.
15 Motus secundus est forma fluens, nec fluxus formae.
16 Quamvis motus a termino ad quem specificatur, tamen ab eo realiter distinguitur.
17 Impossibile videtur ut corpus quod alii est, alii etiam moveretur, non sit alii in loco.
18 Non itaque superficies corporis ambientis, sed intervallum erit locus.
19 Quamvis locum sit reale, esse in loco est aliquid reale, & affectio corporis na-
turalis.
20 Sive Arist. mundum ab aeterno existisse casu aut natura sua dixerit, ut proba-
bilis est: sive ab aeterno productum fuisse a causa prima, ex natura sua necessitate ope-
rante, quod ei imponit Proclus, nesciisque tamen sibi & doctrina sua contradicit.
21 Corpora celestia preter lucem demittunt alia qualitates occultiores singulis pro-
priis, quibus multa in inferioribus efficiuntur.
22 Nibidominus lux est qualitas praestansissima, quamvis genericam naturam corpo-
ris celesti dicat consequtus, & qualitates occultiores specificant: nam & facultas viden-
dis in equo praestans est facultate binandi.
23 Motus secundus cali non est causa generationis in inferioribus, sed tantum con-
ditio sine qua non: quia nimis per eum adducitur & abducitur ratione.
24 Dilatim nimis est quod vulgo dicitur gravia & levia non moveri a se ipsis ut mo-
ventibus principibus, sed a generante.
25 Projecta non ad unum motus sui pervenient exaltè in ipso principio, sed tantum pro-
pe principium, tum propter resistentiam ipsius medii, tum propter profunditatem projecti,
quod non statim recipit impressionem violentam.
26 Eadem numero accidentia, non minus quam eadem forma substantialis, sepe ma-
nent in genio qua fuerit in corruptio.
27 Idem potest agere in se ipsum, immo omnis causa emanationem id facit.
28 In mixto manens forme elementares irrefracta: qualitates tamen elementares
franguntur & contumescunt: forma tamen elementares non amplius facilius sunt, sed
nobis ruris forma subiectum que caro materia ultima informat.
29 Intellectus patiens necessario agit quandocumque obiectum percipitur.
30 Si deitur intellectus agens, credibile est cum esse causam primam cuius munus est
causarum secundarum deficiens supplicare.

THESES SPHERICÆ.

- Q**uidque circulus parallelos omnes equaliter dividit, per polos mundi transit &
contra.
2 Quicunque etiam parallelos omnes ita dividit, ad angulos rectos sphaeralos eosdem
dividit.
3 Horizon obliquus omnes circulos maiores, nullum ex minoribus equaliter dividit
& hec est causa cur in sphaera obliqua dies non sit aequalis nocti.
4 Major arcus circuli minoris polo elevato vicini supra horizontem est; minor autem
paralleli oppositi.
5 Equeales semper sunt arcus unius circuli minoris supra horizontem & alterius circi-
culi minoris paralleli equaliter ab equinoctiali distantes infra horizontem: que causa est
cur in parallelo aequo distante ab equinoctiali in eodem horizonte, dies cum sol est in uno
parallelo aequalis est nocti cum sol est in altero, & contra.
6 Ptolemaei ostendit: tum per epicyclum tum per excentricum Phanomena solis satia-
defendi posse: idem etiam gravioratione monit Lib. 3. Synt. Mag. cap. 2. ne quis itare
ipsam in machina celesti se habere existimat sicut Mathematica singunt.
7 Audax nimis est assertio si quis affirmet astronomorum hypotheses de excentri-
cis tempe & epicyclis &c. veras esse, quia aliquando ne forsan verisimiles sunt.
8 Sufficit tamen ut eas supponant quasi veras, ut possint calculum inde sine errore in-
staurare & phanomena defenare.
9 Quid quod & ea qua ex philosophia naturali assumunt, inter eorum incertas supposi-
tiones numeranda videantur v.g. quod cali infra primum mobile, dupliciti motu simul
moveantur super diversos polos: inde enim sequitur calos secundum partes saltem simul
moveri ad diversos terminos locales, & diversas ubicationes simul acquirere, & proinde
similis esse in diversis locis.

